

ikke at tale for Tilstandens Taaelighed. Og spørg engang Almueskolelærerne!

Bedrørende Sundhedskollegiets Skrivelse af 14de Marts 1889 skal jeg fremsætte følgende Vedtegninger:

Det fortjener at fremhæves, at Skrivelsen slutter med den Udtalelse, at Majoriteten „nærer ligesaa lidt som Minoriteten nogen Frygt for at lade den offentlige Prostitution afløse af alvorlige og virksomme Foranstaltninger til Bekæmpelse af den hemmelige Prostitution“, og naar det tilføies, at „man frygter for, at saadanne Foranstaltninger ikke findes“, da maa dermed sammenholdes, hvad der paa et tidligere Sted i Skrivelsen siges, at „Kollegiet savner Kompetence til at besvare“ Spørgsmaalet, „om andre Hjælpebidler, stærkede Politiforanstaltninger, Oprettelsen af Tvangs- og Forbedringsanstalter for det store Antal løsagtige Kvinder, som trods alle Straffe atter og atter ty til Prostitutionen som Næringsvei, kunne gjøre samme Nytte som den offentlige Prostitution.“ Der kan derfor heller ikke tillægges den af Kollegiets Majoritet udtalte Frygt, der ikke ses at være grundet paa nogen positiv (virkelig) Erfaring, videre Vægt.

Hvad det sanitære Udbytte af Loven af 10de April 1874 vedrører udtaler Kollegiet at „i Danmark udenfor Kjøbenhavn vise de veneriske Sygdomme, specielt veneriske Saar og Syfilis, en langt mindre Udbredelse i Tidsrummet efter (o: Aarene 1876—87) end i Tidsrummet før Lovens Indførelse“ (o: 1864—75), og at i Kjøbenhavn „veneriske Saar og Syfilis tilsammen synes at optræde mindre hyppigt i det sidste Tidsrum“, medens det er umuligt at udtale noget om Gonorrhøens Forekomst i de to Tidsrum, saa at Resultatet bliver, at der kun kan siges, at, naar Landet tages over Et, synes det, at de veneriske Sygdomme, i alt Fald veneriske Saar og Syfilis, forekomme noget

mindre hyppigt i Aarene 1876—87 end i 1864—75. Men der kan ikke leveres noget Bevis for, at Loven af 1874 har haft Del i det saaledes tilskyndende gjorte Fremskridt.

Det kan altsaa ikke paavises, at den offentlige Prostitution med hvad dertil hører har gjort nogen Nytte i sanitær Henseende hverken før Loven af 1874 eller efter denne Lov, og det viser sig saaledes, at mine tidligere Bemærkninger i dette Punkt ere rigtige.

Samtidig udtaler Sundhedskollegiet, at det ikke kan bestrides, „at den offentlige Prostitution paa forskjellig Maade virker befordrende paa Uædeligheden og derigjennem paa Udbredelsen af de veneriske Sygdomme“, og at „det er umuligt at danne sig en begrundet Forestilling om Udstræningen af denne Skade“, saa at den altsaa maaske er umaadelig stor. Og naar Kollegiet ligesom har søgt noget at afdæmpe Betydningen af denne Udtalelse ved en Henvisning til, at af den kjøbenhavnske mandlige Befolkning har kun 5 pCt. understrebet den store Adresse mod Prostitutionen fra Mænd, medens Procent-Antallet fra Landet har været større — hvad forøvrigt ikke gjælder for Holland-Falsters Stift — hvad der skulde vise, at den kjøbenhavnske Befolkning, „der har det bedste Kjendskab til Forholdene“, ikke tillægger den af den offentlige Prostitution udvirkede Skade sær Vægt, da maa det vel erindres, at den kjøbenhavnske Befolkning, der nu i lange Tider har været paavirket af denne Indretning, ogsaa er bleven ikke lidet fordærvet af den, saa at en stor Del af Befolkningen ikke blot er bleven ligegyldig for dens Betsmitte, men ligefrem udnytter Prostitutionen og derfor ikke vil af med den. Vil man tillægge det mindre Procentantal af Underkrifter i Kjøbenhavn nogen Betydning, kan det ligesaa vel være et Tegn paa Størrelsen af den skadelige Indflydelse, der udgaar fra den offentlige Prostitution, som paa Stadens mindre Omfang eller Betydning.